

Een lange man, met een lange mantel, liep door een enorme hal met een grote fontein in het midden. In het midden van de bak water stond een enorme witte marmeren draak die water uit zijn bek spuwde dat kletterend in het bassin viel.

In gedachten verzonken liep hij langs de drakenfontein terwijl hij in een beker koffie roerde zonder de lepel of vloeistof aan te raken.

Mentris keek op uit zijn mijmeringen toen hij een zacht geschraap hoorde. Hij opende de massieve grote deuren van de entreehal van het kasteel met een zwaai van zijn hand. Onder aan de treden van de brede trap stond een gitzwart paard met spierwitte lange manen en staart, het schraapte ongeduldig over de marmeren vloer van de trap. Op zijn rug lag iemand voorovergebogen. Haar haren vielen als een gouden waterval over haar gezicht, maar ze gaf geen teken van leven. Mentris kon de striemen op haar huid door de geraffelde blouse zien, als teken van een heftige strijd. Iets of iemand had haar met een touw vastgebonden aan het zadel.

Ze was bewusteloos.

Mentris kwam dichterbij en zag geronnen bloed op haar witte blouse, het paard had striemen in zijn vacht, alsof het dwars door dicht struikgewas was gerend.

Het dier keek Mentris aan, hij liet hem dichterbij komen. Mentris schudde een pluk zwart haar uit zijn ogen en plukte aan de touwen om ze los te maken. Met een simpele zwaai van een lang dun stokje dat hij uit zijn mouw liet glijden, werd de vrouw zwevend op een brancard geplaatst. De brancard zweefde het kasteel in en verdween om de hoek. Mentris keek achterom naar het zwarte paard, dat nog steeds ongeduldig schraapte met zijn hoeven.

De mysterieuze sfeer was voelbaar in de enorme hal van het kasteel, met zijn massieve deuren en de statige drakenfontein in het midden. Mentris kreeg een vreemd gevoel terwijl hij zich afvroeg wie de vrouw was, wat er met haar was gebeurd en wie of wat haar had vastgebonden aan het paard. Hij besloot vastberaden om de waarheid te achterhalen, terwijl de mist buiten het kasteel steeds dicht leek te worden en als een mysterieus gordijn alles omwikkelde.

Alexandra knipperde met haar ogen, verblind door het felle zonlicht dat de hele ruimte verlichtte. Langzaam wende ze aan het felle licht, keek omhoog en zag een oudere man met kort, golvend zwart haar en enkele grijze lokken bij zijn slapen, op een stoel naast haar bed zitten. Hij glimlachte vriendelijk naar haar. Ondanks zijn gevorderde leeftijd had hij nauwelijks rimpels, en zijn rechthoekige gezicht had scherpe contouren.

“Hoe gaat het met je?” vroeg hij met een vriendelijke glimlach terwijl hij zijn mond opende, maar zijn ogen leken iets verborgens te bevatten, alsof hij meer wist dan hij liet blijken. Verward keek Alexandra om zich heen, zich afvragend waar ze was en hoe ze daar terecht was gekomen. De man begon te praten, nog voordat hij zijn zin kon afmaken riep ze opeens:

“Alejandro!” Ze sprong uit het bed en rende naar de uitgang.

De man riep haar na, maar ze leek niet te reageren.

Alexandra rende als een bezetene, voortgestuwd door een onbekende angst. Ze hoorde de man iets roepen, maar kon niet verstaan wat hij zei. Haar gedachten waren warrig en ze wist niet waar ze heen moest.

Alejandro ... waar was hij? Ze rende door eindeloze gangen en stopte bij een raam. Ze moest verder naar beneden. Ze vond trappen en rende verder. Af en toe stopte ze bij een raam om te oriënteren waar ze was. Uiteindelijk opende ze op goed geluk een kleine houten deur en stond ineens buiten op het gras. Ze rende verder op haar blote voeten over het glooiende terrein van gras en stopte af en toe om te fluiten en luisterde dan aandachtig of ze iets hoorde. Na een paar minuten rennen stond ze op een zonoevergoten klein heuveltje van gras, ze floot nogmaals en hoorde een hinnik in de verte. Ze rende verder in de richting van het geluid, ondanks de zijsteken en de vermoeidheid die haar parten speelden. Na een paar minuten, die er minstens vijftien leken zag ze hem eindelijk staan. Ze floot nogmaals en Alejandro had haar nu ook gezien, hij hinnikte schel en dribbelde nerveus langs het geïmproviseerde hek heen en weer, zijn lange witte manen wolken sierlijk om zijn hoofd en hals. Hij was prachtig glanzend zwart, met krachtige spieren onder zijn glanzende huid, en hij dansde sierlijk op zijn lange benen langs het hek. Toen Alexandra bijna bij hem was, stopte hij en richtte zijn oren gespitst op haar.

Alexandra dook onder het hek door en omhelsde hem. Alejandro bleef stokstijf staan, snuffelde aan haar haren, zuchtte tevreden en ontspande. Alexandra hijgde buiten adem en bleef een paar tellen staan met haar armen om Alejandro's nek.

"Hij is nogal blij u te zien, mevrouw."

De stem achter haar liet haar schrikken en ze greep Alejandro's manen terwijl ze zich omdraaide, klaar om zich aan zijn manen op te trekken en ervandoor te gaan.

De stem kwam van een lange slungelige man met knaloranje haar, een oude tuinbroek en een oude strohoed in zijn hand. Hij krabbelde aan zijn hoofd.

"De laatste dagen was hij enorm van slag, hij bleef maar rondjes rennen en niets kon hem kalmeren. Dit is de eerste keer dat ik hem zo kalm zie."

Alexandra staarde de man aan en keek naar Alejandro.

"Ik ben Hortus, de conciërge. Ik onderhoud het kasteel, en de tuinen. Aangenaam," en hij zwaaide even zwierig met zijn hoed in de lucht.

Alexandra staarde hem enkel aan, met een mond vol tanden, niet wetend wat te zeggen.

"Ik ben Alexandra," zei ze uiteindelijk, "en dit is Alejandro."

Hortus leunde ontspannen op zijn schep, die hij bij zich had en net in de grond had gezet. "Het is een schitterend paard, maar ik had mijn handen vol aan hem, hij vertrouwd niet snel iemand, maar hij had snel door dat ik alleen zijn wondjes verzorgde, ik gebruikte dezelfde zalf als voor de Wendigoestes. En het werkt goed, hij is bijna helemaal genezen." Hij maakte een knikkende hoofdbeweging naar Alejandro's achterhand.

Alexandra had geen idee wat Wendigoestes waren, ze draaide zich om

naar zijn flanken, de krassen en striemen waren zo goed als verdwenen, er was zelfs geen litteken over. Een paar diepere sporen waren duidelijk goed op weg om geheel te genezen.

"Bedankt," mompelde ze. Ze aaide Alejandro over zijn hals, hij stond genietend stil. Eindelijk herenigd met zijn baasje.

Alexandra aaide Alejandro nog een minuut of wat. Hortus zei niks, keek enkel naar ze. Hij was niet het spraakzame type.

Een koude windvlaag streek langs haar benen. Ze was zich er ineens pijnlijk van bewust dat ze in een korte *slipdress* stond met spaghettibandjes en dat het dunne zijden jurkje nauwelijks langer was dan haar bovenbenen.

"Ik moet weer terug naar het kasteel," stamelde ze. "Ik was zo bezorgd, ik moest weten hoe het met hem was. Er was daar iemand, ik ben zomaar weggerend ..."

Hortus zei niets en knikte slechts begrijpend, Alexandra aaide Alejandro nog één keer, beloofde hem snel terug te komen en liep weer in de richting van het kasteel, aarzelend achterom kijkend. De man met het oranje haar achtervolgde haar niet, staarde haar zelfs niet na. Hij stond bij het hek, keek naar Alejandro en liep na een paar tellen weer verder met zijn schep op zijn nek.

Alexandra keek om zich heen, voor haar stond een enorm wit marmeren kasteel met torentjes en dakramen en ontelbare ramen. Ze liep om het kasteel heen, op zoek naar de deur waar ze eerder was uitgekomen, maar die leek verdwenen. Uiteindelijk kwam ze aan de voorkant uit, waar een brede marmeren trap met sierlijke stenen leuning omhoog leidde en smaller werd naar boven toe. Toen Alexandra net drie stappen op de trap had gezet, gingen de gigantische deuren krakend open. In de deuropening stond de man met het zwarte/grijze haar, gehuld in een lange donkerblauwe cape. Hoewel hij streng keek, was zijn houding niet bedreigend.

Alexandra liep langzaam naar hem toe en zei:

"Het spijt me, ik was bezorgd over Alejandro ..." Ze gebaarde vaag richting het gras.

Hij staarde haar aan zonder iets te zeggen. Alexandra slikte en vervolgde: "Ik ben Alexandra Cormin."

Mentris staarde haar aan. Ze was een prachtige jonge vrouw, met half lang, blond golvend haar, een perfect figuur en blauwe ogen. Alles leek perfect, bijna te perfect ...

"Ik ben Jacques Mentris, schoolhoofd en oprichter van Dragonvalley," sprak hij wijs en streng.

"Ik vond je op de rug van je paard, hier op deze plek," hij gebaarde naar waar ze stond.

"Je was bewusteloos en jullie zaten onder de krassen en wondjes. Zuster Evy heeft je verzorgd en je hebt bijna drie dagen geslapen." Hij trok een wenkbrauw op en zweeg. Mentris staarde haar doordringend aan. Hij wantrouwde haar, maar liet niets merken. Ze voelde zijn ogen op haar rusten en twijfelde wat ze moest zeggen. Moest ze de waarheid vertellen over waar ze vandaan kwam?